

Izhaja:

10. in 25. vsakega mesca.

Dopisi naj se frankujejo.

Rokopisi se ne vračajo.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.

za pol leta 50 kr.

Denar naj se pošilja pod napisom: Izdajatelju „Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto V.

V Celovci 25. marca 1886.

Št. 6.

Dr. Abuja in slovenske prošnje.

Slovenske občine: Libuče, Libeliče, Bistrica v Rožnej dolini, Svetnjaves, Tolstivrh, Sele, Rožak, Šent-Kocjan, Jezersko in Medgorje — so prosile deželni zbor za dve reči: prvič naj se jim deželne postave pošiljajo tudi v slovenskem jeziku, drugič, naj se jim pošiljajo sklepi deželnega zbora ravno tako.

16. januarja v 24. (zadnje) seji so te prošnje prišle na vrsto in sicer čisto na konci letošnjega zborovanja. Tri sloveči dohtarji so se spustili v boj zoper te pohlevne prošnje; ti gospodje so: dr. Abuja, dr. Traun in dr. Luggin.

V 2. številki letošnjega „Mira“ smo obljubili, da o tej vojski ob svojem času povemo kaj več, danes začnemo rešiti dano besedo.

Prvi se je zoper te prošnje oglasil gospod dr. Abuja.

Dr. Abuja je rojen Slovenec v Spodnji Zili, pa izučil se je v nemških šolah in navlekel nemškega duha.

Njegovi sošolci trdijo, da se je po latinskih šolah v Celovci in po viših šolah v Gradci vedno obnašal kot rojen vnet Nemec. Pridši v Celovec po dokončanih šolah oglasil se je sam od sebe pri čitalnici in tje tudi zahajal. Pa hitro se je sprevrigel! 13. avgusta 1884 je v „Deutsche Zeitung“, v časniku, ki bi vse Slovane najrajši potopil v žlici vode, razglasil poslanico, v kateri pravi: da obsojuje narodni prepir in da je proti temu, da bi se na Koroškem kalil narodni mir, — da se je on izučil v nemških šolah, da ima gorko sočutje in ljubezen do Nemcev in pripozna, da gre na Koroškem Nemcem vodstvo to je prva beseda, in da on pripozna vse, kar je v tej besedi zavito.“

V tem duhu je gosp. dr. Abuja tudi govoril zoper prošnje slovenskih občin.

Rekel je, da v njegovem volilnem okraju Nemci in Slovenci živijo v najlepšem miru in da so mu pri volilnih zborih zatrjevali, da ne želijo nobene preuredbe, naj da ostane v narodnih zadevah vse pri starem.

Da ste gosp. dr. Abuja v Šmohorji, v Smrčah in v Podkloštru slišali take glasove, ne čudimo se, saj je znano celemu svetu, da so to prava gnjezda nemškoliberalcev in nemčurjev, tem je seveda vse prav, kakor se Slovincem godi, pa še ljubše bi jim bilo, če bi črni muri vse Slovence prenesel v deveto deželo. Kar pa je kmečkega ljudstva, stare korenine po Ziljskeji in Kanalskeji dolini, so vsi

drugih misel. Res je, da z Nemci v miru in ljubezni živijo in hočejo tudi znanprej ravno tako živeti, — to jih pa vendar boli in zoper to tožijo, da so namesto slovenskih šol, v katerih bi se v višem razredu učila tudi nemščina, za ktere šole so se l. 1870 tudi oglasili, da so namesto takih šol dobili le šole skorej skoz in skoz nemške, da dobivajo iz kancelij vse postave in pisma le v nemškeji besedi. Zatorej so tudi pri zadnjeji volitvi v državni zbor vse slovenske občine Ziljske in Kanalske doline volile gosp. Einšpieler-ja, ki se poganja za slovenščino; le Smrče in Podklošter sta potegnili z nemško stranko. Pa tudi vemo, kako drago jim je stala ta — ako Bog hoče in sreča junaška! — poslednja zmaga; saj gosp. Ghon sam piše, da so le s tem zmagali nemškoliberalci, da si je gosp. Morič neskončno — unendlich! — prizadeval in trudil! —

Gosp. dr. Abuja se dalje tudi na tem spotika, da so prošnje vseh 10 občin narejene po enega kopitu in so si od besede do besede skoraj vse enake.

Gosp. dohtar! Vi imate tako rahlo vest, da ste vsi v strahu, da občine niso prošenj napravile iz proste svoje volje, ampak da so bile k temu le našuntane, — takemu našuntovanji, takeji agitaciji pa ste gosp. dohtar volje se na vsak način nasproti postaviti.

Prav srčno more nas Slovence veseliti, da ima naš rojak tako rahlo vest, tak stud, tako jezo in mržnjo nad našuntovanjem. Saj ste v Gradci pred nekimi leti sami videli, kako grdo so hudobni, brezvestni ljudje poulično druhal ščevali in šuntali zoper princa Alfonza in njegovo soprogo; — gotovo ste po časnikih že sami brali, kako strastno in nespametno nemškoliberalci delajo pri volitvah, kako ljudi motijo z sladkimi obljubami, s pijačo in z denarjem, kako podpise lovijo za šolske prošnje na državni zbor, — vse to gosp. dohtar Abuja gotovo veste in poznate, in odtod Vaš stud, Vaša jeza in mržnja nad našuntovanjem. Pa škoda, gosp. dohtar! da niste poprej zastran teh prošenj govorili z gospodom, ki tudi z Vami sedi v deželnem zboru. Gosp. Einšpieler, ki je te prošnje vložil, bi bil Vas gotovo pomiril in Vam resnico povedal, kaka je s temi prošnjami, kakor je to povedal v poslednjeji seji deželnega zbora. Gosp. Einšpieler je rekel: „Lanskega leta so mi iz mojega volilnega okraja in tudi iz drugih slovenskih krajev dohajali dopisi, v katerih so me prosili, naj da poskušam v deželnem zboru to dognati, da se slovenskim občinam zraven nemškega deželne postave in sklepi deželnega zbora pošiljajo tudi v

slovenskem jeziku. Vsem odgovarjati in vse podučevati, kako naj prošnje napravijo, bilo mi je pretežavno; zatorej sem v „Miru“ napisal obrazec ali mušter za tako prošnjo. Obljubil sem zraven, da rade volje predložim take prošnje deželnemu zboru. Dobil sem 10 prošenj in jih predložil deželnemu zboru. To je vsa agitacija.“ —

Alite gosp. dohtar! da tega niste vedeli, sicer bi ne bili tako govorili! Taka agitacija je pohlevna in mirna, pa popolnoma postavna in dovoljena. Ako ste pa to vedeli, pa vendar tako govorili, vodila Vas je pri tem gotovo neka druga misel. Radi bi prav veliko storili in opravili v deželnem zboru, po volji in k sreči svojih volilcev. Pa že ste sprevideli in že čutite, da nemškoliberalna večina deželnega zbora le malo mara za Vas in Vaše predloge. Saj Vas še v tisti odbor, kterege ste Vi nasvetovali in kateri naj bi preiskoval hudourne nesreče in škode, niso volili za odbornika. Verjemite mi gospod dohtar, da si zaupanja in ljubezni nemškoliberalne večine tudi s tim niste pridobili, da ste pri teh prošnjah govorili tej večini po volji in po hvali. Za Vami je govoril g. dr. Traun, spodbijal te prošnje, v svojem govoru pa izrekel te-le besede: „Morem ne samo v svojem imeni, ampak v imeni vseh Nemcev po celej deželi mnenje izreči, da se mi Slovenec, ki svojo narodnost zataji, dozdeva ravno tako zaničevanja vreden, kakor kak nemšk odpadnik.“ Radi verjamemo, da govornik s temi besedami ni na Vas, gosp. dohtar Abuja! meril, — pa vendar se nam čudno dozdeva to, da je prvi govornik za Vami na dan spravil take besede. Iz srca nam je žal, da se menda tudi nad Vami gosp. dohtar! bojo spolnovala besede, ki jih je nemški naš rojak Vine. Rizzi v svojem nemškem časniku pisal o takih Slovencih že leta 1862. Rizzi piše tako-le: „Der germanisirte Emporkömmling vergass auf Jene, aus denen er hervorgegangen, er stand zu Jenen, durch die er emporgekommen! All sein Wissen, all sein Einfluss war für seinen Stamm verloren, und ein Stamm, der in jedem Gebildeten einen Abtrünnigen zählt, ist von aller Bildung ausgeschlossen, er bleibt roh, und weit zurück hinter andern Stimmen“, — to je po naše: „Ponemčeni Slovenec, ki na višo stopinjo prileze, pozabi tistih, izmed katerih se je rodil, in stoji na strani tistih, po katerih je zlezal na viš. Vse, kar tak človek ve, vse kar premore, je zgubljeno za njegov rod, takemu rodu pa, ki v vsakem omikancu šteje novega odpadca, so duri zaprte do vsake omike, tak narod ostane surov in daleč zaostaja za soslednimi narodi.“ (Deutsche Monatschrift pag. 163). — Da se nam Slovencem taka godi, je res žalostno in nesreča za ubogi, zanemarjeni naš narod. Pa gotovo se bojo dni razjasnili in solnce bode prisijalo tudi pred naša vrata. Le trdno stojmo in zvesto pa možko se držimo besed: „Svoji k svojim!“

Poslano.

„Sloga jači — nesloga tlači,“ — teh besed nikoli ne zabim. Zatorej iz celega srca obžalujem vsak razdor in razpor med Slovenci, vendar se v pravdo ne mešam in rajši molčim v domačem listu „Miru“. Kar se je pa ravnokar godilo, to me

sili, da spregovorim nekaj besed in očitno razkrijem svoje misli.

Prvi postni petek — 12. marca — prišel je v državnem zboru znani Scharschmidov predlog zastran jezikovne postave na vrsto. Državni poslanec gosp. Hren, svetovalec c. kr. deželne sodnije v Celovci, se je oglasil za besedo.

Jedro njegovega govora je to-le: „Scharschmidov predlog hoče nemški jezik po postavi povišati na državni jezik in mu pridobiti po postavi velike predprave, — ta predlog se ne more in ne sme sprejeti nikoli in na noben način. Zoper to bode se cela desnica državnega zbora vzdignila in stala složno in trdno kakor en mož. Posvetovanje o tem predlogu pa ponuja državnemu zboru lepo priložnost, napraviti jezikovno postavo, po ktereji že več ko 18 let zdihujemo in vpijemo vsi Slovenci — pa žalibog ostali smo do zdaj glas vpijočega v puščavi. Nemei, ki so ta predlog podpisali, zdaj pa pravijo, da so volje mir napraviti med vsemi narodi. Vzemimo torej ta njih predlog v pretres in podajmo jim priložnost, naj to blago svojo voljo v djanji pokažejo s tim, da se odkrižajo vseh predprav, da nas sprejmejo za enakopravne brate in našim jezikom odločijo na našej zemlji enake pravice. Poskusimo to, zdaj je najlepša in vgodnejša priložnost, da naše jezikovne pravice vravnamo in ustanovimo po poti jezikove postave. Odsek, kteremu ta predlog izročimo, bode si prizadeval sestaviti pravično, primerno postavo. Ako pa Nemei ne bi hoteli odjenjati od svojih prenapetih tirjatev, ako bi v odseku navstale hude zavere in zapreke, tako da bi odsek ne mogel osnovati pravične, primerne jezikovne postave in je predložiti in priporočati državnemu zboru: potem naj odsek nasvetuje, da naj državna zbornica Scharschmidov predlog zavrne in prestopi na dnevni red.“

To je jedro, posneto iz obširnega govora gosp. poslance Hrena. Odkritosrčno povem, da je po mojih mislih gosp. Hren tako govoril, kakor je jezikovnim razmeram slovenskega naroda najbolj primerno in najbolj ugaja. Že imamo celih 18 let znani XIX. člen temeljnih postav na papirji, — že imamo celih 6 let sedanje ministerstvo, katero menda meri vsem narodom po enakej meri in ne dovoli Slovanov tlačiti ob steno, — vse to imamo; pa vkljub vsemu temu se nam Slovencem po Koroškem, Štajerskem, Primorskem in po Istri, kar se tiče jezikovnih zadev, še žalostnejši, trši godi, kakor o Laserjevej in Giskravej dobi. Po vseh teh deželah smo mi Slovenci v menjšini in od večine, kakor priča dolgoletna skušnja, nimamo pričakovati boljših časov. Za nas torej ni pomoči in rešitve drugod kakor v tem, da državni zbor napravi postavo zastran maternega jezika v šolah in uradnih.

Tudi jes sem teh misel, da bode jezikovni odsek javeljne mogel kaj opraviti s Scharschmidovim predlogom, — pa vendar bojo vse stranke razodele svoje misli in želje, in na podlagi teh razprav potem državni zbor ložej osnuje primerno, pravično jezikovno postavo.

Na Koroškem, Štajerskem, Primorskem in v Istri so vse druge jezikovne razmere, kakor na Češkem, Moravskem in Kranjskem. Slovenske menjšine potrebujemo jasne in odločne jezikovne

postave. Za te slovenske menjšine se je možko in jedrnato potegnul gosp. poslanec Hren in temeljito pokazal, kako se tem slovenskim menjšinam godi in kako se jim more pomagati.

Obžalujemo sicer jes in z menoj vsi slovenski rodoljubi, da se je gosp. Hren odcepel od vrlih Čehov in od večine slovenskih poslancev. Prepričani pa smo vsi, in tudi gosp. Hren očitno povdarja, da bode ob svojem času, kedar pride odsekov predlog v državnem zboru na obravnavo, trdno in zvesto stal na strani naše slovanske in konservativne večine.

Zatorej jes v svojem imeni in v imeni slovenskih rodoljubov na Koroškem, katerih vseh misli in želje dobro poznam, kličem veselega in hvaležnega srca: Gosp. poslanec Hren! Živio! Hvala!

Andrej Einšpieler,
slov. dež. poslanec.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. („Nemško društvo“ in Slovenci.) Dne 11. marca je zopet enkrat zborovalo Celovško „nemško društvo“. Hvalili so se, da so tako lahko zmago dosegli v boju zoper slovenska krajevna imena na Koroškem, in da so izdali tako dobro (?) in tako resnično (?) knjižico o koroškem šolstvu. Potem pa je dr. Luggin govoril o Scharschmidovem predlogu. Scharschmid je namreč v državnem zboru predložil postavo, naj bi se nemščina razglasila za državni jezik, da morajo vse uradnike pisati med seboj po nemško, otroci pa naj se začnejo nemščine učiti že v malih šolah. Vlada pa naj bi smela čisto nemške šole napravljati, kjer se jej potrebno zdi. Slovanom hoče pustiti samo toliko pravice, da bi smeli v slovanskih in mešanih okrajih v svojem jeziku pisati uradnijam, in te bi morale potem v slovanskem jeziku voditi obravnavo. To pa se dr. Lugginu že preveč zdi. On pravi, da nemamo zadosti uradnikov, ki bi znali slovensko. Tudi je rekel, da bi šlo preveč denarja, ko bi se Slovincem dale slovenske šole, ker potem bi se morale za nemške otroke napraviti posebne nemške šole.

Slovenci, zdaj vidite, kako vas ljubijo nemški liberalci. Najprej odrivajo slovensko besedo iz vseh šol, tudi iz malih šol na deželi. Študenti in uradniki, ki pridejo iz takih šol, seveda ne znajo dosti slovenščine, ker so pozabili še to malo, kar so se naučili od mamice. Ko so nemški liberalci to dosegli, pa pravijo: „Po uradnijah se ne more pisati slovensko, ker nemamo takih uradnikov, da bi bili na to učeni.“ Tudi so v velikem strahu, da bi se kak nemški otrok naučil slovenščine, in če bi bili v Borovljah ali v Grabštanji ali kje drugje med Slovenci le trije nemški otroci, mislijo, da bo za te treba posebne nemške šole. Tega pa ne vidijo, koliko slovenskih otrok mora hoditi v trdo nemške šole!

Iz Beljaka. (V slovó!) Malo je slovenskih rodoljubov v Belaci; pa še od teh smo v kratkem času izgubili dva. Č. g. Gregor Einšpieler, mestni kaplan, poklican je za mestnega kaplana v Celovec. Veseli nas, da je postavljen na tako častno mesto, vendar pa je za nas velika zguba.

Posebno ga bojo pogrešali pri društvu katoliških rokodelskih pomočnikov, kateremu je bil predstojnik. On nam je bil izgleden pašni pastir, zvest prijatelj in srčen rodoljub, ki se ni vstrašil nobenega truda in rodoljubnega dela. Še zadnje dni se je trudil, da bi tukaj ustanovil podružnico sv. Cirila in Metoda. Slišimo pa, da je tudi njegov naslednik brzen narodnjak, in to nam je v tolažbo. — Drugi Slovenec, ki zapusti Belak in se preseli v Maribor, je železniški uradnik gospod P., mož zlahtnega in prav rodoljubnega srca. Naj bi bila oba srečna na svojih novih mestih!

Iz Slov. Plajberga. (Naša posojilnica) je zdaj vendar potrjena na podlagi slovenskih pravil in začela bo delovati. V dolžnost si štejemo, da se pri tej priložnosti zahvalimo Celovškimi in Celjskimi rodoljubom, ki so imeli toliko pisanij zavolj nas. Dolgo smo sicer čakali, prej da se je dognala ta reč; zdaj nas pa tem bolj veseli, ker je ravno naša prošnja pridobila koroškimi Slovincem lepo pravico. Visoko ministerstvo in visoka deželna sodnija sta sprejela našo slovensko ulogo in nam tudi odgovorila v nemškem in slovenskem jeziku. Tudi v „Celovčanki“ smo brali naš odlok v slovenskem jeziku, česar na Koroškem še ni bilo. Upamo, da bo tako ostalo tudi z naprej.

Od Zile. (Šolske prošnje.) „Mir“ je prinesel imena tistih srečnih far in občin, kjer živijo še zvesti Slovenci, ki se potegujejo za svoje pravice in so zavolj tega prosili za katoliške in slovenske šole. Žalostno pa je na Zili. Tukaj so se podpisali samo Čačani. Zakaj pa molčijo Borljani, Brjani, Melbičani in drugi? Ali jim je nemščina res že tako na sree priraščena? Na Brdu se otroci zaprejo, če govorijo po slovensko med seboj! Kdo je dal učitelju to pravico? Vendar pa slovenščine ne bojo pregnali iz naše doline. Vsaka sila trpi le nekaj časa.

Iz Št. Jakoba v Rožu. (Za slovó!) Vsi smo žalostni, odkar smo zvedeli, da nas morajo zapustiti č. gospod farni oskrbnik Valentin Kraut. Niso bili dolgo pri nas, pa v tem kratkem času so se tako prikupili vsem farmanom, da gre le en glas po celi fari: „Takega gospoda ne bomo z lepa več dobili!“ Še iz sosednih far so hodili ljudje gospoda poslušat, in v cerkvi je bila včasih taka guječa, da smo komaj po konci stali. Lepo se Vam zahvalimo, č. g. Kraut, za ves Vaš trud in vaše lepe nauke. Želimo Vam, da bi bili tudi na novem mestu srečni in zadovoljni! V naši žalosti nas tolaži to, da ste povišani za mestnega kaplana.

Iz Jezerskega. (Dva slovenska poštenjaka pokopana.) Naša planinska občina je morda edina na Slovenskem, kamor se nista še pritepla nemškutarija in liberalizem. Tukaj imamo velike in trdne kmete, pa nobenemu ne pride na misel, da bi zatajil svojo vero ali pa svoj slovenski rod. Za nemščino se tukaj ne zmenijo, radi pa prebirajo slovenske bukve in časopise, kar bo potrdil tudi „Mir“, ki ima pri nas veliko naročnikov.

Poročati pa imam žalostno vest, da smo v kratkem času zgubili dva stara poštenjaka, ki sta bila največja posestnika v naši fari. 5. februarja je po 14letni bolezni umrl Peter Štular p. d. Ankov oče, 79 let star. Bil je veren katoličan in

zvest Slovenec. Bog mu je podelil obilno premoženje, in oče Anko ga je tudi prav obračal. Veliko je dal za cerkve in razdelil med reveže. Pogreb je bil veličasten, da tacega še ni bilo pri Jezeru. Spremili so ga tri duhovniki in veliko ljudstva iz domače in sosednih far. Pevci so mu zapeli mило slovensko nagrobnico.

Čez en mesec potem, 5. marca, pa je umrl Peter Muri p. d. Mlinar, oče našega deželnega poslanca. Več let je bil župan in 30 let zaporedoma občinski odbornik; to spričuje, kako je bil spoštovan v celi soseski. Kot cerkven ključar je vodil tudi zidanje nove cerkve sv. Ožbalta. Imel je več posestev pri Jezeru in v Kapelski fari. Tudi njegov pogreb je bil tako lep, kakor Ankov. Zapustil je 6 sinov in eno hčer, ki so vsi pošteni in v vesti Slovenci, kakor oče. Jezerjani držimo se vsi starega gesla: za vero, domovino in in cesarja!

Iz Prevaljske okolice. (Pust. — Naša šola.) Veseli smo, da je enkrat konec dolgemu pustu. Tudi pri nas so pridno napravljali veselice, pa to se nam kmetom čudno zdi, zakaj da zmirom v soboto. V nedeljo potem spijo, namesto da bi šli k službi Božji! Napravili so tudi neko „kmečko veselico.“ Mi smo pa koj spoznali, da je to liberalno maslo, zato pa nismo šli. Vabili so kmete po celej okolici, prišlo jih je pa komaj kakih deset, še tisti le iz radovednosti. Slišali smo, da nam mislijo prodajati liberalne nauke, pa tistih mi ne potrebujemo. Mi imamo naše duhovnike za voditelje in pa katoliške časnike; liberalci pa naj ohranijo nauke za sebe in svoje tekače, ki za nje okoli tekajo in agitirajo.

Zdaj letajo ti tekači in pobirajo podpise za nemško in osemletno, liberalno šolo. Mi kmeti pa smo tistih šol že do grla siti. Saj vidimo šolsko mladino, kakošna da je zdaj. Od šolskih otrok sem zvedel, da v nekem razredu Prevaljske šole otroci ne smejo moliti „Češčene Marije.“ Ne vem, ali je kak drugovski otrok med njimi, ali pa je učitelj druge vere. To pa vender ne gre, da bi zavolj enega otroka morali trpeti vsi drugi! Tudi to se mi čudno zdi, zakaj da otroci ne smejo doma nič povedati, kaj se v šoli govori. Ako učitelji in starejši ne bojo enih misli, ako bo eden vlekel voz naprej, drugi pa nazaj, ne vem, kaj bo potem iz otrok!

Iz Grebinja. (Razvade.) Iz različnih krajev tožijo pametni rodoljubi, da zmirom bolj ginjajo stare lepe, krščanske šege. Tudi pri nas se taka godi. Mladi svet ne pozna ne straha ne srama. Da le morejo, vjamejo kake krajcarje; potem se pa upijajo in počenjajo take reči, da je sramota. Dobro, da je pust pri kraji, njegovih norčij smo bili že vsi siti.

Iz Rožne doline. (Beseda slovenskim občinam Koroškim.) Lani smo prosili (bilo je 10 slov. občin), naj naš Koroški deželni zbor pošilja deželne postave in sklepe deželnega zbora slovenskim občinam zraven nemškega izvirnika tudi v slovenski prestavi. Zavolj sklepov deželnega zbora so nam prošnjo čisto odbili, zadržali deželnih postav pa so nam rekli, naj se obrnemo do sl. deželne vlade. Ta reč ne sme zdaj več zaspati. Mi potrebujemo ne samo deželne ampak tudi državne postave v sloven-

skem jeziku. Pogosto se primeri, da še župan ne zna dobro nemško; odborniki so pa prav gosti, da ne umejo nemških postav. Kako bojo taki vladali občino, če so jim postave neznane? Obrnimo se tedaj do vis. deželne vlade! Tako zmerne in majhne prošnje nam sedajna vlada, ki hoče biti vsem narodom enako pravična, vender ne more odreči! Prošnja naj se spiše na primer tako:

„Visoka deželna vlada!

Pri visokem deželnem zboru smo prosili za slovensko prestavo deželnih postav. Ta nas je napolnil na visoko deželno vlado. Prosimo tedaj visoko deželno vlado, naj ona skrbi za to, da dobimo deželne pa tudi državne postave zraven nemškega izvirnika tudi v slovenski prestavi. Pogosto se namreč volijo taki možje za občinske svetovalce in odbornike, ki ne znajo toliko nemško, da bi razumeli nemške postave. In vender je tudi za take potrebno, da poznajo državne in deželne postave.

Sledijo podpisi in pečat.

Podpisana prošnja naj se pošlje naravnost deželni vladi v Celovec pod napisom „An die hohe k. k. Landesregierung in Klagenfurt.“

Iz Št. Ila. (Prošnje za nemško šolo.) Gredé iz Celovca sem se nekoliko pomudil pri „Bachlwirthu“ v Hodišah, in ves nevoljen sem gledal, kako je gospodar pri kmetih nabiral podpise za nemško šolo, vmes pa vpletal grenke besede proti duhovščini. Zdi se mi, da Bachlwirth in Vetrinjski župan vlečeta na eni vrvi. Čudno je pa res, zakaj se toliko poganjata. Saj tudi mi ne sovražimo nemščine, čeravno nismo hodili po Švajci, in ni res, da jo hočemo čisto odpraviti iz šol. To pa tudi ni prav, da bi slovenščino čisto zavrgli. Okoli Celovca so zdaj take šole, da je skor vse koj nemško, po slovensko se otroci še brati ne naučijo. Ali je mar to prav? Če ne bomo nič brali, ostali bomo zmirom nevedni siromaki. Kako bo pa naš kmet kaj bral? Po slovensko se ni naučil, nemških bukev pa ne zastopi! To je narobe svet. Iz začetka mora biti šola slovenska, da se bojo naučili brati in pisati v svojem jeziku, v višem razredu pa naj se začne z nemščino. Tako je na Štajerskem in na Kranjskem, in tam znajo zdaj mladi kmeti tako gladko pisati, kakor gospodi po kancelijah. Tudi prebirajo vsake sorte bukve in časopise in so zmirom bolj prebrisan. Kaj pa imamo mi od trdo nemških šol? Ali smo že kaj bolj bogati, ali smo kaj bolj modri, kakor so bili naši očetje? Zato pa, če vidim koga hoditi za Vetrinjskim Jezernikom ali pa za Bachlwirtom, mislim si vselej: „Glej, slepec slepeca vodi!“

Iz Bistrice v Rožnej dolini. (Mačka v žaklji) so kupili nekteri možjači na Bistrici. Kakor po vseh fužinah, tako je tudi na Bistrici gosp. fužinski vodja skorej vsegamo gočen gospodar, še turški paša menda nima večje oblasti: On zagode ali zažvižga, njegovi podložni pa plešejo. Tako se godi pri vseh politvah, tako se je tudi godilo zdaj, ko so podpise lovili za nasprotno prošnje na državni zbor. Pozvedovali smo na vse strani, da bi zvedeli, kaj da kaj prosijo fužinski vodja, njegovi uradniki, delavci in vozniki, — pa nismo v stanu zvedeti, kaj stoji v prošnji.

Le to se sliši, da je gosp. vodja povedal, naj podpišejo prošnjo, v kateri se prosi, naj bi bil poduk v šoli dve leti slovensk, potem pa nemšk, da so sedanje šole vsem prav po volji in da naj ostane vse pri starem, kakor je zdaj. Kar pa stoji na papirji, tega pa nismo v stanu zvedeti. Ali podpisovalci niso brali ali pa niso zastopili, — podpisali so pa vender in so mačka kupili v žaklji. Kmetje Vetrinjske občine — vrli in zvesti Slovenci! — so, kakor smo brali v „Miru“, gosp. županu Jezerniku drugači posvetili; take so mu pravili, da je pobral šila in kopita in šel. — Še nekaj: Fužinarji so naredili nemško prošnjo, naša občina pa je prej podpisala slovensko prošnjo. Komu bo zdaj obveljalo? Ali mar župan in svetovalci, ki so voljeni od ljudstva, ne smejo imeti nobene besede?

Od Ziljske Bistrice. (Zahvala.) Prelepo se zahvaljujem vsim blagim dobrotnikom, ki so po „Miru“ kaj blagovolili darovati za pogorelo cerkev sv. Martina na Ziljski Bistrici. Vsim naj dobrotljivi Bog na priprošnjo sv. Martina obilno povrne. Prosim, ljubi Slovenci, pomagajte nam še!

V Ziljski Bistrici dne 17. marca 1886.

L. Vavtžar, župnik.

Iz Diekš. (Šolske prošnje.) Nekterim posestnikom še zmirom ni prav jasno, zakaj smo mi podpisovali šolske prošnje. Dovolite, da to še enkrat pojasnim. Podpisali smo se prvič za versko šolo. Bolj namreč ko vera ginja med ljudstvom, bolj spoznamo, kako nam je potrebna. Kamor pogledamo, povsodi vidimo goljufijo, sleparijo, zvijače, laž, sovražtvo in vojsko med ljudmi. Menjka jim krščanske ljubezni, krščanske pravičnosti in ponižnosti. Zato je sreča zibnila iz sveta. Ako hočemo še kedaj doživeti boljših časov, povrniti se moramo k Bogu nazaj in oklekniti se njegove modre postave. Krščanska vera pa se mora položiti že v mlada otroška srca, zato pa terjamo versko, katoliško šolo.

Drugič smo se podpisali za šestletno šolo. 13 in 14letni otroci že lahko pomagajo pri delu, ali pa pasejo živino, da ni treba toliko dragih poslov. Kdor je za delo ustvarjen, naj se vadi že zgodaj. Če bo posedal do 15. leta po šolskih klopeh, takemu delo ne bo več dišalo. Je pa tudi dosti revnih otrok, ki še jesti kaj nemajo, v šolo morajo pa vender hoditi. Marsikdo bi takega otroka vzel v službo, ko bi ga smel porabiti za delo ali za pašo; za šolo ga pa ne mara rediti. Prazen je izgovor, da otroci ne bojo nič znali, če bojo hodili samo šest let v šolo. Zdaj hodijo osem let, pa res nič ne znajo. Ko bi se pa podučevalo v maternem, slovenskem jeziku, bi se v šestih letih več naučili, kakor zdaj v osmih. Zato smo pa tretjič tudi prosili za slovensko šolo. Nekteri Slovenci so res čudni. Oni sami bi bežali iz cerkve, ko bi jim gospod začeli pridigovati po nemško, in vsak bi rekel „kaj bom poslušal, saj nič ne zastopim“; od svojih malih otrok pa mislijo, da učitelja v šoli zastopijo, če jih podučuje v nemški besedi! Pač resničen je pregovor: „Če slepec slepca vodi, padeta oba v jamo.“

Od Zidanega mosta. (Nekaj od pustnih norcev in liberalnih šnopsarjev.) Tudi pri nas so ljudje o pustu uganjali neumne norčije; nekteri so noreli še na pepelnično sredo.

Lani so pri nas hodili okoli v duhovski obleki ter imeli grde besede v ustih. Pa ustavili so jih žandarji, in letos je bil mir. Pa v Trebovljah se je zgodilo nekaj žalostnega. Neka od šnopsa pijana druhal je srečala duhovnika, ko se je peljal na obhajilo, da bi nekega bolnika previdel s sv. zakramenti. Pijanci so vdarili po konju in prevrnili voz, da je gospod z njega padel in ves krvav šel peš proti domu nazaj. Dvanajst teh tičev so v četrtek vklenjenih peljali v Laški trg na sodbo. Še žandarjem so se bojda ustavili in enemu zlomili sabljo. Take grde surovosti vender ni bilo med ljudstvom, dokler še ni bilo tega nesrečnega žganja. Človek, ki se vina napije, ni tako hudoben, šnops pa dela ljudi vse divje!

Od sv. Ane v slov. goricah. (Uslišana molitev.) Velikemu nemškoliberalcu Tomažiču je lani umrla hčerka, katero so g. katehet v šoli nekoliko pokregali. Oče pa je brž rekel, da je umrla zavolj tega. Na pomoč sta mu priskočila dva liberalca, katerih eden je agent šulferajna v Cmureku, in skovali so tožbo na preiskovalno sodnijo. Dobro smo vedeli, da so kaplan č. g. Jurkovič nedolžni, saj beseda ni konj in še ni ubila nikogar. Vender pa tudi vemo, da se slovenskemu duhovniku ne godi dobro, če ga dobijo nemškoliberalci, šulferajnarji in prostozidarji v svoje klešče. Zato smo po celi fari začeli moliti za gosp. kaplana in obljubili smo, ako Bog našo molitev usliši, da to razglasimo v treh slovenskih listih. Bog nas je res uslišal, sodnija je spoznala gospoda za nedolžnega, liberalci pa so ostali na sramoti. To pa je v čest tako gosp. kaplanu, kakor tudi farmanom. Dobri in pobožni farmani se vselej potegnejo za svoje dušne pastirje.

Kaj dela politika.

Minister Pino je odstopil. Svitli cesar so se mu v lepem pismu zahvalili, da jim je toliko let zvesto služil. S to pohvalo so jeziki zavezani našim liberalcem, ki so Pina toliko črnili. Največ jim je bil le zato na poti, ker je v Velikoveu spodrinil liberalca Laxa. Zato že zdaj trosijo po svetu, da je odložil tudi poslanstvo. To pa ni res. On je še naš poslanec in tudi želimo, naj še ostane. Mi mu popolnoma zaupamo. Zato bi bilo še prav, ko bi podjunski Slovenci poslali njegov ekscelenci zaupnico! — V državnem zboru je zmirom dosti prepira; posebno glasni so antisemiti (protijudovci) in petelini iz „nemškega kluba“. V kratkem bo denarni minister položil svoje račune; takrat se bojo spet hudo sprijeli.

V balkanskih deželah se je štrena nekoliko poravnala, pa vender ni nobeden zadovoljen. Ruse jezi, da se je bolgarski knez sprijaznil s Turkom, Srbe jezi, da so se zastonj vojskovali in ničesar pridobili, Grke pa peče, da so prišli spet prepozno. Mir je, pa kako dolgo? — Časniki pišejo, da se bo Angleška vlada vender enkrat sprijaznila z Irči. Dala bo Ircem poseben deželni zbor. Da bi le!

Gospodarske stvari.

Še nekaj besed o posojilnicah.

Deželna sodnija Celovška je zdaj vendar potrdila posojilnico v Slovenjem Plajberzi. Tudi slišimo, da v Ločah mislijo napraviti si tako posojilnico. Dobro bo tedaj, da spregovorimo še nekaj besed o posojilnicah.

Poglavitna dobrota posojilnic je ta, da si sosede, slovenski kmetje kake fare, občine ali pokrajine pomagajo sami in da tako ostanejo gospodarji na svoji lastni zemlji. Dokler so imeli kmetje še boljše prihodke in manjša plačila, ni jim bilo treba, na posodo jemati. In če je včasih kdo prišel v stisko, našel je pomoč pri sosedu, da ni bilo treba plačati nobenih činžev ali obresti. Zdaj so se pa časi spremenili. Kmeti imajo nositi huda bremena, dohodke imajo pa zmirom slabejše. Več ko polovica jih je zadolženih; zato pa kmet nema več dosti kredita. In če bi ga prav imel, saj sosed sam nema nič preveč, toraj ne more posojevati. Da bi posodil brez obresti in brez pisma na golo mož besedo, to je prišlo že čisto z navade. Med kmeti je že malo kaj denarja. Ako pride naš človek v stisko, iskati mu je pomoči in posojila za drage obresti v mestu pri tujih zavodih (hranilnicah) ali tujih ljudeh. Veliko ima potov in stroškov, prej da kaj dobi; pri tem pa pride še v nekako odvisnost. Ne čuti se več gospodarja na svoji zemlji, saj ve, da je naslonjen na milost tujih ljudi. To je silno žalostno. Bogati tujci pa si s tem pridobijo na naših tleh veliko moč in veljavo, ki jo pa obračajo dostikrat našemu narodu v kvar in škodo.

Najboljša pomoč zoper to so posojilnice. Sosede stopijo v nekako zvezo. Kar bi eden ne premedel, premorejo vsi; in kar bi se enemu ne zaupalo, to se zaupa vsem, ker vsi dobri stojijo za uloženi denar. Najboljše so posojilnice z neomejeno (celo) zavezo, ker pri teh zastavijo družniki celo svoje premoženje. Še pri hranilnicah ne more biti več varnosti, kakor je pri takih posojilnicah. Družniki uplačajo vsak svoj delež. Kdor pa denarja potrebuje, ni mu treba dolgih potov, pisarij in stroškov. On pripelje svojega poroka k posojilnici, da podpišeta dolžno pismo, in denar se mu precej našteje. Poslom pa in tudi posestnikom, ki si morajo in hočejo kak krajcar prihraniti za stare dni, ni treba hoditi v daljni Celovec do hranilnice (šparkase), saj lahko naložijo denar v domači posojilnici, kjer je 1. ravno tako varen, 2. pride domači soseski v prid in korist, 3. pa nese navadno še več obresti, ko v hranilnici.

Tega pa naj posojilnice nikoli ne pozabijo, da je vsaki dolg za kmeta nesreča, posebno če je tako velik, da ga kmet nikoli povrniti ne more. Takrat ostane dolg na hiši, in leto za letom je treba plačevati obresti. To je nove sorte raba. Zato naj se gleda na te reči: 1. Naj se kmetu le toliko posodi, kar v resnici potrebuje za svoje gospodarske potrebe, ne pa za kake stare dolgove. Naj se mu posodi le toliko, kar v enem ali najmenj v dveh letih povrniti zamore. Ako želi kmet kupiti kako živinče, kako njivo, travnik, pašnik ali

gozd, in je videti, da si bo s tem pomagal, naj se mu le posodi. Ako bi hotel pa denar porabiti za ta tako reč, katera bi mu le malo ali nič ne koristila, potem je bolje, da se mu nič ne posodi, ker bi si nakopal le nov dolg na glavo. Odborniki morajo tedaj ravnati previdno in po pameti. Skrbeti morajo po eni strani, da posojeni denar ne pride v zgubo, po drugi strani pa, da dolžnika dolg preveč ne žuli in tišči. 2. Zato pa je tudi potrebno, da se obresti nastavijo tako nizko, kar je mogoče. V Plajberzi bojo dajali po 5 je-mali pa po 6 od sto. Nižej skor ne morejo iti, dokler tudi hranilnice plačujejo po 4 od sto. Ko bi se pa hranilnice umaknile na 3, bi tudi posojilnice lahko odjenjale do 4 ali 3½ od sto. 3. Velika posojila se tudi zato ne priporočajo, ker bi potem za druge prosilce ne ostalo nič denarja. Posojilnica je pa za vse sosede, zato mora biti tako uravnana, da vsak v sili najde pri njej nekaj pomoči. 4. Svojo založnico (rezervni zaklad) naj obrača posojilnica tako, da bo v prid, blagor in pomoč celi soseski. Tak a posojilnica bo prava sreča za vsako faro ali sosesko.

Za poduk in kratek čas.

Trije lovei.

(Pravljica od sv. Ane v Slov. goricah.)

(Konec.)

Ko nevesta prstan ugleda, zakliče: „Za danes poroko končujemo, ker sedajni ženin ni moj rešitelj, ampak ta le, ki sva ravnokar s kupicama trčila, to spričuje prstan, kterega sem mu tamkaj pri vodi dala, ko je umoril strašno pošast. Obličja pa si nisem zamogla zapomniti, imajoča ruto čez oči privezano. Bila sem pa popolnoma preverjena da je kočijaž moj rešitelj, ter nisem v tem veselju hitro mislila na prstan.“

Kralj je brez usmiljenja obsodil kočijaža v smrt na vislice. In svatje so k poroki peljali Urbaneka z rešeno, krasno kraljičino. Po poroki sta dolge leta mirno skupaj živela. Tudi volk, medved in oroslan dobili so tamkej prostora.

Necega dne poloti se Urbana zopet želja, da bi šel nekoliko na lov. Ženi svoji seže v roko, vzame puško ter hajdi v gozd. Njegove tri ljube živalice ga tudi spremljajo. Ko tako hodi za divjačino celi dan, približala se je tudi noč. Pa v hud kraj je zašel, prišel je namreč v tako gosto in velikansko šumo, ter se tako zablodil, da mu ni bilo na nikakšni način iz nje priti. Ubogi Urban je hodil ves žalosten tamkaj in se tudi močno opraskal, noč se je pa tudi že popolnoma storila. Sicer bi ga bilo strah, pa imel je zveste zverne svoje pri sebi.

V tej grozni tami ugleda spodaj pod hribom velik ogenj plapoleti, kterega se je zlo razveselil in šel proti njemu. Ko doli pride, najde tamkaj starikavo — črno babo, gologlavo in lasje so bili v neredu po glavi. Baba zakriči: ne hodi mi blizo z živalimi svojimi, ker strašno se jih bojim, pojdi sam k meni in tu imaš las, ter z njimi potegni po živalih in potem okolo bukve. Urban stori tako, in živali so bile s tem uklenjene. Vedite pa, da je bila to čarovnica ali coprnica.

Sedaj vidi Urban, kako so začele v ogenj skakati žabe in krastače, in kadar so se spekle, sili čarovnica Urbana, da naj jé, pa do žab se mu je gnjusilo. Baba sili rekoč: „Moraš jesti, drugače — gorje ti!“ Urban med tem na pomoč kliče svoje zverine, pa za-tonj. Bile so uklenjene.

Minulo je pet let. Žena Urbanova je močno žalovala za njim. Necega dne prideta Urbanova brata v tisto mesto in kraljica ju ugleda. Ker sta pa bila popolnoma podobna kralju Urbanu, reče kraljčina: „Jeden izmed vaju je gotovo moj mož!“ Pa onadva trdita, da nista, ker sta še le sedaj prvokrat v tem mestu. Potem je pogledala na vrat in res nijeden ni imel zelene bilke v koži zaraščene. „Pa vendar tukaj ostanita“, reče kraljica, „ker se je mož moj izgubil; manjkalo vama ničesar ne bo.“ Ubogata in ostaneta.

Necega dne se njima zaželi veselje po lovu, gresta toraj od doma v les, ter se ravno tako izgubita, kakor Urban. Ugledata ogenj in hitita k njemu ter najdeta ono babo. Baba kriči: „Ne hodita z živalimi sim, ker se jih strašno bojim. Pridita sama, in dala bodem vsakemu las, s katerim potegnita po živalih in okolo bukve. Dobita las, a najstarejši je potegnil samo okolo bukve. Sedaj ugledata, kako skačejo krastače v ogenj. Potem je silila najmlajšega s to pečenko, pa studilo se mu je, ter klical je živali svoje na pomoč, pa bile so uklete. Ko najstarejši to vidi, takoj on svoje pokliče, ki planejo na čarovnico. Brata pa silita v njo: „Sedaj, ako hočeš živa ostati, povej, kje je brat!“

Čarovnica hiti takoj v bližnjo šumo in brata za njo, in o groza, tukaj ugledata svojega brata, in tudi živali njegove okolo njega. Baba je začela mrmrati nekaj besed, in brat je postal živ in tudi živali. Čarovnico so potem vjeli, odgnali v mesto in tamkaj obesili.

Urban je dolge leta živel in se veselil s svojo ženo. In ko je umrl, spremljale so ga tudi njegove ljube živalice: volk, medved in oroslan k zadnjemu počitku na mirodvor, tamkaj se na grob vlegle in se ne vrnile, ampak poginole so na grobu.

A. V—j.

Smešničar.

Neki šnopsar je imel navado, da je dobre ljudi prosil za staro obleko, katero je potem prodal in zapil. Včasih je še jopič v veži slekel in šel golok rok po hiši in prosil, naj bi mu kdo dal kak star jopič. Neka hišina ga je pa enkrat dobro izplačala. Videla je, da je svoj jopič v veži pustil, in potem je prilezel tudi k tistim ljudem prosit, kjer je bila ona v službi. Prosil je za star jopič. Ona mu reče: „Le malo počakajte, pojdem h gospodu, morda vam dá kterega.“ To rekši steče po drugih stopnicah v vežo in prinese šnopsarju njegov lastni jopič. Spoznal ga je še le, ko je v vežo prišel in svojega jopiča ni našel več tam.

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. V Domačalah nad Vrbo so umrli č. g. župnik Jakob Rebernik, zvest rodoljub. Dopis prihodnjič. — „Bürger in Bauern-

zeitung“ je začela predstavljati „Mirove“ dopise. Mi se jej zahvaljujemo, da nam pomaga širiti naše misli. Samo to obžalujemo, da imajo tako slabega predstavljavca. — Koroški velikošolci v Gradcu napravili so spet v prepovedanem postnem času veselico s plesom. Pri deželnem zboru pa vsako leto prosijo za podporo. Če jim je bil še letošnji pust prekratek, potem niso potrebni. Mladi pač delajo, kakor vidijo stare. Tudi Celovski juristi so napravili veselico v teh postnih dneh. Take izglede daje ljudstvu gospôda! Še nekterim liberalcem to ni po godu. — Pri Lipici so nekaj bikov peljali na brod, da bi jih prepeljali čez Dravo. Enemu posebno hudemu so zavezali oči. Pa ravno ta jim je všel in zagazil v vodo. Ker ni videl, si ni mogel pomagati in prišel je zmirom globljeje v Dravo. Ni bilo videti pomoči. Pa dva srčna slovenska lovca sta šla v čolnu za njim in ga rešila z veliko težavo in nevarnostjo. — 21. t. m. je zborovalo kat. politično društvo Koroško. Govorilo se je o nedeljskem miru in drugih imenitnih rečeh. — V Malnici je po nesreči sam sebe ustrelil lovec Peter Auer, še le 24 let star.

Na Kranjskem. Podružnico sv. Cirila in Metoda bojo napravili tudi pri sv. Petru v Ljubljani. Potem bojo v Ljubljani tri podružnice; Šiškarji imajo pa spet svojo. — V ječo obsodili so porotniki tri cestarje, ki so denar vlekli za delavce, katerih še v delu niso imeli, ter državo tako goljufali za kakih 2000 gld. — Vlak povozil je 19 letnega delavca Skubica na južnem kolodvoru v Ljubljani. — Zlato poroko sta obhajala Janez in Marija Žerko v Vačah.

Na Štajerskem. V Bučečovcih na Murskem polji je pogorelo šest posestnikov. — Občina Velenjska je sklenila, da bo odslej pisala vse po slovensko.

Na Primorskem. V Podragi je umrl č. g. beneficijat J. Pogačnik. — Tržaška podružnica sv. Cirila in Metoda je potrjena — Od sv. Gore pri Gorici se je vtrgala zemlja in se vsula na cesto, ko so ravno nekateri trgovci iz Plavskega somnja mimo prišli. Enemu je zlomilo nogo. — 15 narodnih pesmic je v note postavil in natisniti dal gosp. Volarič, učitelj v Livku. — Pri volitvah v Tržaški okolici je bilo voljenih 5 Slovencev. — Lepšega kraja z milejšim vremenom skoraj ni, kakor so morski bregovi ob hrvaškem zalivu. Zdaj so hrvaški domoljubi kupili tam v Kastvi hišo in nekaj zemljišča, ter bodo napravili „Hrvatski dom“. — V Idrici se vidi veliko mrtvih rib. Ljudje mislijo, da je prišla kuga med nje. — V vodnjak je skočil in utonil kmet Jerman v Škorklji.

Za zidanje nove cerkve na Zilski Bistrici so darovali:

Č. g. Anton Koželj, duhoven v Skopem	prenos 57 gld. 80 kr.
Č. g. J. Ažman, župnik v Dovjem	1 " — "
Gosp. M. Bobnar v Lahovčah	1 " 20 "
Gosp. Fr. Goli, trgovec v Idriji	5 " — "
Gosp. Janez Marčič na Bohinjski Bistrici	1 " — "
	66 gld. — kr.

Vsem znancem, ki pri meni kupujejo, naznanjam, da sem svojo prodajalnico s slamnato in pleteno robo ter raznim blagom za obleko prestavil od sadnega trga na novi, veliki trg z raven gostilnice pri „Kleeblattu“. Ohranite mi v novih prostorih staro zaupanje!

M. Czermak.

Službo cerkovnika in organista išče 18 leten mladenič, ki ima najboljša priporočila. Več pové vredništvo.

Nove Šmarnice za leto 1886 so že v tisku; upamo, da bodo do srede marca dovršene in bomo potem natančneje poročali. — To naj služi za odgovor na več vprašanj zaradi „Šmarnic.“

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani,
Stolni trg šte. 6.

Za merjenje zemljišč se priporočuje Valentin Poschinger, potrjen in prisežen zemljemerec (geometer) v Borovljah.

Borove popke samo od polomljenih borovcev, češminjevo lubje od korenin in palic, kakor tudi kuhinjske kosti kupuje v vsaki množini po najvišji ceni

Jožef Strzelba
v Ljubljani.

Svarilo.

Mojemu možu Šimanu Hudelistu in tudi nobenemu drugemu ni treba dajati na moje ime ne denarja, ne kaj drugega denarja vrednega. Vsa obrtnija, pijača in hišna oprava je samo moja lastnina, in jaz ne bom nikomur nič plačala ne povrnila, kdor komu drugemu kaj dá, prodá ali posodi na moje ime.

Waldburga Hudelist,
krčmarica „pri Mognižu“ v Medgorjah.

Učenec, 14 do 15 let star, ki zna slovensko in nemško ter ima dobra šolska spričevala, se pri nas takoj sprejme in pozneje lahko pri nas ostane kot čebelni mojster (s prostim stanovanjem in 100 do 300 gld. letne plače). Poudbe na

Baron Rothschild-ovo čebelarijo v Višnjigori na Kranjskem.

Lepa hiša, zidana, z opeko krita, s hlevom in skednjem, z lepim vrtom in nekoliko polja, s kramarijo in žganjetočom, pri veliki cesti, v neki veliki vesi na spodnjem Koroškem, v kateri se nahaja tudi farovž, cerkev in pošta, je na prodaj za 2600 gld. Gotovine zadostuje za zdaj le 1200 gld. Kdor jo kupi, prevzame lahko tudi zastopništvo za neko veliko varovalnico. Več se izvé pri vredništvu „Mira“.

Na Gozdanjah nad Vrbo (Köstenberg), bo letos

„Igra Kristusovega trpljenja“

25., in 28. marca, in 4., 11. in 18. aprila vselej od 1/2 2. do 6. ure popoldne.

Slovenci! pridite pridno gledat!

Borove popke od polomljenih borovcev (izključljivo le od teh) kupuje v vsaki množini in po najboljši ceni

Josip Levec,

trgovec pri mesarskem mostu, v Ljubljani.

Kmetija z gostilnico, 40 oralov zemlje, lepo vkup zložene, lepa hiša, hlev in skedenj, dobra klet, vse novo zidano: na lepem, ravnem svetu blizu ceste, ne deleč od Vrbskega jezera, je na prodaj (zavolj bolehnosti), z vso hišno opravo in živino. Posestvo samo velja 6500 gld. Za živino in hišno orodje se bomo posebej pobotali. Njive in travniki so lepi, gojzd (les) je sam 1500 gld. vreden. Najemščine nese posestvo 500 gld.; poprav ne bo tako hitro, ker je vse novo. Več se izvé pri vredništvu „Mira“.

Loterijske srečke

od 20. marca.

Gradec	13	58	81	14	51
Dunaj	85	68	74	15	73

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitrite	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	6	—	7	—
rž	4	60	5	70
ječmen	3	80	4	75
oves	2	30	3	—
hejda	3	—	4	25
turšica	3	80	4	75
pšeno	—	—	—	—
proso	—	—	—	—
grah	5	20	6	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	40	7	50
krompir	1	25	1	50
			na kilo	
			gld.	kr.
goveje meso	—	—	—	58
telečje meso	—	—	—	64
svinjsko meso	—	—	—	62
koštrunovo	—	—	—	44
maslo	—	—	—	1
puter	—	—	—	94
prekajen špeh	—	—	—	70
frišen špeh	—	—	—	56
mast	—	—	—	60
100 kil sena	—	—	2	70
100 kil slame	—	—	2	10
100 kil deteljnega semena	—	—	37	—